

THE NEW HOUSE

BLADEFREGA

NÝJA HÚSIÐ

THE FAMILY · 10

Um leið og þau giftu sig ákváðu þau að búa í Cosenza.

Þar hafði faðir minn opinbera starfsstöð, og Gillette sendi allan bréfaþóst og öll gögn fyrirtækisins þangað.

Móðir mín átti von á sínu fyrsta barni.

Á sjöunda áratugnum vissi enginn kyn barnsins fyrir fram.

Þau próf sem í boði voru voru ífarandi og áhættusöm, og enginn var tilbúinn að tefla í tvísýnu með barn sem var ekki einu sinni fætt.

Ahahahah.

Jólin 1963 komu.

Gillette samþykkti flutning föður míns til Reggio Calabria.

Móðir mín var glöð.

Barnið hennar myndi fæðast á þeim stað sem hún þekkti best.

Í borginni hennar.

Það var einn brandari sem gekk sífellt um ganga hússins:

„Þvílíkur harmleikur ef einhver skoðaði persónuskilríki barnsins míns og uppgötvaði að það væri fætt í Cosenza. Hvað myndu ættingjar mínir halda?“

Ahahahah.

Þau fundu íbúð aðeins tvö hundruð metra frá húsi afa og ömmu.

Sjálfgefið var talið að móðir mín, aðeins sautján ára, hefði stuðning fjölskyldunnar í nágrenninu.

Ef til vill gæti einhver hjálpað með barnið þegar á þyrfti að halda.

En lífið ákvað að leika annan leik.

Sambandið milli móður og dóttur var þegar laskað.

Faðir hennar trúði því að uppeldi mætti leysa með barsmíðum.

Það virkaði aldrei.

Ekki einu sinni.

Jafnvel þegar móðir mín reyndi síðar að beita sömu aðferð á sín eigin börn var niðurstaðan sú sama.

Misheppnað.

Ung.

Falleg.

Áberandi.

Og algjör djöfull.

Hún gat fengið hundrað hugmyndir fyrir morgunmat og hrint hundrað öðrum í framkvæmd fyrir kvöldmat.

En hún var móðir mín.

Teresa, systir mín, fæddist í janúar 1964.

Stúlka.

Engir ættingjar flýttu sér í heimsókn.

Flestir komu vikum síðar.

Nánast eins og jarðarför hefði farið fram.

Slík var menning borgar á Suður-Ítalíu þar sem talið var að hinar sönnu auðlindir samfélagsins væru karlmenn.

Karlkyns.

Sama samfélag þyrfti sextíu ár í viðbót til að uppgötva að raunveruleikinn virkaði öðruvísi.

Ef til vill vakti bókmenntaverk mitt máls á efninu.

Að skilja það er annað mál.

Jæja, þrettán mánuðum síðar kom ég.

Febrúar 1965.

Og skyndilega birtust vitringarnir þrír frá Cosenza og öllum þorpunum í kring.

Veisla.

Karlkyns erfinginn var kominn.

Kynslóðin myndi halda áfram.

Faðir minn var kraftmikill maður.

Á næstu átta árum hefðu auðveldlega getað bæst við tíu börn í viðbót.

Í staðinn komu fóstureyðingar, hver á fætur annarri.

Faðir minn var lítið fyrir smokka því hann sagði að þeir kæmu honum úr jafnvægi.

Móðir mín kaus aðra aðferð.

Hún notaði kreditkortið.

Læknirinn leysti vandann.

Einn eftirmiðdaginn fór móðir mín á hárgreiðslustofuna.

Eins og alltaf gerist á slíkum stöðum var skipst á trúnaðarmálum.

Einhver nefndi að sonur leigusálans væri í þann mund að gifta sig og að verið væri að leita að öðrum leigjanda í okkar stað.

Móðir mín var mjög góð í stærðfræði.

Hún kom heim, kallaði á föður minn og setti fram einfalda jöfnu.

„Innan sjö daga kaupir þú nýtt hús. Við erum að fara.“

Faðir minn þénaði aðeins 750.000 lírur á mánuði.

En móðir mín átti smávöru- og fataverslun.

Eitt símtal til föðurafa míns og peningarnir birtust skyndilega.

Fasteignasaliinn sýndi föður mínum hráa, ófullgerða íbúð.

Eigendurnir vildu sjö milljónir líra.

Á reikningi föður míns voru nákvæmlega sjö milljónir líra.

Ekki líru meira.

Ekki líru minna.

Hann keypti hana.

Í íbúðinni voru innveggir.

Ekkert annað.

Engin fullgerð bygging.

Engin almennileg aðstaða.

Móðir mín vildi drepa hann.

„Hvar í andskotanum eigum við að sofa án hurða, glugga og baðherbergis?“

Faðir minn hló.

„Ég er Frega.“

„Í maí 1973 búum við í nýja húsinu.“

Í mars 1973 komu tveir Frega í viðbót.

Tvíburar.

Árum síðar sagði faðir minn:

„En ég fór út í tæka tíð. Hvernig í andskotanum komust þeir inn?“

Og ég gaf alltaf sama svarið á meðan allir hlógu.

„Vandinn er aldrei að komast inn, pabbi. Það er auðveldi hlutinn.“

„Vandinn er að komast út í tæka tíð.“

„Kannski ertu ekki í takti.“

„Bulova-úrið þitt seinkar sér um nokkrar sekúndur.“

Ahahahah.

Hann tók aldrei lán í banka.

Ekkert húsnæðislán.

Engin lán.

Vinir og fólk sem þekkti hann veitti honum lánsfé.

Og hann gekk aldrei á bak orða sinna.

Þann 30. maí 1973 fluttum við inn.

Bara faðir minn og ég sáu um mestallan flutninginn.

Eftir tveggja daga húsgagnaburð bar ég, átta ára gamall, þvottavél upp þrjár hæðir og inn í íbúðina einn míns liðs.

Loksins vorum við á okkar eigin heimili.

Enginn myndi nokkurn tíma henda okkur út.

Að minnsta kosti í orði kveðnu.

Árum síðar dóu foreldrar mínir og einum bræðra minna tókst að sölsa undir sig allt saman.

En það er önnur saga.

Bless, pabbi.

Ferdinando Frega
Gillette Man ✂